

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/65/2020
Identifikačné číslo spisu: 8316201186
Dátum vydania rozhodnutia: 30.03.2022
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:8316201186.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Martina Vladíka a JUDr. Eriky Šobichovej v právnej veci maloletého V. Š. F., narodeného XX. R. XXXX, bývajúceho u matky, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce sociálnych vecí a rodiny Humenné za účasti matky Y. A. M., narodenej XX. S. XXXX, bývajúcej v N., XXX, a otca R. L. F., narodeného X. S. XXXX, bývajúceho v Q., M. X, o úpravu práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu, vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 10 P 25/2016-572, konajúc o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 26. septembra 2019 č. k. 24 CoP 60/2019-608, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov n e m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 26. septembra 2019 č. k. 24 CoP 60/2019-608 (ďalej aj „rozsudok odvolacieho súdu“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Humenné (ďalej aj „súd prvej inštancie“) z 8. februára 2019 č. k. 10 P 25/2016-572 (ďalej aj „rozsudok súdu prvej inštancie“) vo výroku o výživnom, vo výroku o dlžnom výživnom, vo výroku o styku, vo výroku o povinnosti otca uhradiť náklady na znalecké dokazovanie a vo výroku o trovách konania. Odvolací súd žiadnemu z účastníkov konania nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2. Odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 2 CSP konštatoval, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie vo vzťahu k napadnutým častiam. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie je možné považovať za správne. K nesprávnym skutkovým zisteniam súd dospeje z vykonaných dôkazov nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, to znamená, vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym

posúdením vecí je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ustanovenia neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením vecí po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ustanovenia podradil zistený skutkový stav) a ako ho prípadne vyložil.

3. Ďalej odvolací súd uviedol, že výživné má zabezpečiť také materiálne podmienky pre telesný a duševný vývoj dieťaťa, v akých by sa dieťa nachádzalo, keby žilo v harmonickej spoločnej domácnosti svojich rodičov. Výživné pre maloleté dieťa má pritom prednosť pred inými výdavkami rodičov, a o toto právo nemôže byť ukracované. Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada aj na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Pri skúmaní oprávnených potrieb maloletých detí je potrebné a nutné vziať do úvahy nielen potreby obvyklé, pravidelne sa vyskytujúce, ale aj potreby, ktoré sa vyskytujú len niekedy, napríklad v dobe letných prázdnin. Účelom výživného je uhrádzať nielen priebežne sa vyskytujúce bežné potreby, ale všetky potreby prospešné pre všestranný vývoj detí, teda i potreby vyskytujúce sa nepravidelne za dlhšie obdobie. K týmto odôvodneným potrebám sa musí prihliadať pri určovaní výšky výživného. V zmysle ustanovenia § 28 ZR je súčasťou rodičovských práv a povinností najmä sústavná a dôsledná starostlivosť o výchovu, zdravie, výživu a všestranný vývoj maloletého dieťaťa. V zmysle tohto zákonného ustanovenia je garantované právo rodičov vychovávať svoje deti a naopak deťom sa zaručuje právo na rodičovskú starostlivosť a výchovu. Tento zaručený princíp ochrany práv teda zahŕňa zo strany rodičov zabezpečenie podmienok materiálnej i nemateriálnej povahy k tomu, aby sa dieťa mohlo dostatočne rozvíjať. Pokiaľ ide o materiálne podmienky, tie sa realizujú prostredníctvom povinnosti rodičov podieľať sa na vyživovacej povinnosti k svojim deťom podľa kritérií uvedených v ustanovení § 62 ods. 2 ZR, pričom povinnosťou súdu je vždy prihliadnuť k všetkým dôležitým okolnostiam, u každého rodiča zvlášť, prihliadnuť na vek, vyspelosť dieťaťa, prihliadnuť na nevyhnutné potreby a potreby, ktoré sú nad rámec bežných potrieb, náklady ktoré súvisia so zdravotným stavom maloletých detí, je nutné prihliadnuť na majetkové pomery oboch rodičov a následne až tak zhodnotiť možnosti, schopnosti otca ako povinného a zhodnotiť odôvodnené potreby maloletých detí.

4. Súd prvej inštancie po posúdení kritérií pre určenie výšky výživného určil výživné na sumu 150 Eur mesačne. Otec vo svojom odvolaní namietal správnosť záveru súdu vo vzťahu k ustáleniu výšky výživného. Odvolací súd k tomu viedol, že v súlade s ustanovením § 62 ods. 2 ZR, obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará k tomu a pri posúdení majetkových pomerov rodičov vždy berie ohľad nielen na fakticky dosahované príjmy rodiča, ale i na celkovú hodnotu jeho hnutelného a nehnuteľného majetku a spôsob života, resp. životnú úroveň. Životná úroveň rodičov a detí musí byť v zásade rovnaká. Vzhľadom na príjem a majetkové pomery otca, ako aj oprávnené potreby maloletého Kamila Štefana, spojené s jeho fyzickým vývojom, nástupom na školské vzdelávanie 2. stupňa ZŠ podľa názoru odvolacieho súdu bolo dôvodné dospieť k záveru, že vzhľadom na potreby oprávneného a možnosti a schopnosti povinného rodiča je suma výživného vo výške, ako ju určil súd prvej inštancie primeraná. Vyživovacia povinnosť voči deťom, ktoré sú odkázané na svojich rodičov, je prvoradou povinnosťou rodiča a táto má prednosť pred ostatnými výdavkami. Otec namietal, že súd prvej inštancie nezohľadnil, že má ďalšiu vyživovaciu povinnosť voči dcére, pochádzajúcej z jeho súčasného vzťahu. Náklady na jej výživu prepočítané na jeho osobu vyčíslil na 200 Eur mesačne. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že životná úroveň rodičov a detí musí byť v zásade rovnaká. Podstatou rovnakej životnej úrovne je to, aby sa na všetkých členov rodiny nazeralo rovnako a aby ich postavenie pri využívaní rodinných zdrojov bolo, ak nie rovnaké, tak aspoň podobné. Zhodu v životnej úrovni medzi rodičmi a deťmi je preto potrebné hľadať predovšetkým v samotnom spôsobe života, využívaní kultúrnych, športových a spoločenských možností. Rovnaká životná úroveň musí dieťaťu

umožňovať žiť takým štýlom života, ktorý by ho v porovnaní s ostatnými členmi rodiny nevyučoval z ich celku, alebo ktorý by nevytváral neodôvodnené rozdiely medzi rodičmi a deťmi. Výživné na druhého dieťa, ktoré povinný rodič má, v žiadnom prípade nemôže byť na úkor výživného na dieťa, voči ktorému má povinný rodič tiež vyživovaciu povinnosť.

5. Ďalej odvolací súd poukázal na to, že pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Matka zabezpečuje maloletému osobnú starostlivosť, čím aj takýmto spôsobom plní svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť. Námietka otca týkajúca sa nedostatočného zistenia a ustálenia príjmu matky je preto nedôvodná. ZR pri rozhodovaní o výške výživného vymedzuje kritériá ako určitý návod pre súd, kombináciou ktorých sa má určiť konkrétna výška výživného. Na strane oprávneného sú to relevantné odôvodnené potreby. Na strane povinného sú to schopnosti, možnosti a majetkové pomery. Schopnosti predstavujú subjektívne kritérium určovania rozsahu vyživovacej povinnosti a rozumejú sa nimi vlastnosti dané telesnými a duševnými schopnosťami konkrétnej osoby povinného, zdravotným stavom, vlohami, nadaním, získanými skúsenosťami. Otec v konaní predložil daňové priznania, z ktorých vyplýva hospodárska strata za rok 2016 a za rok 2017 základ dane predstavuje 1.377,57 Eur. Z daňového priznania vyplýva zostatková cena hmotného majetku zaradeného do obchodného majetku 19.916 Eur. Je vlastníkom nehnuteľností. Pri posudzovaní schopností a možností povinného rodiča sú dôležité jeho reálne zárobkové (majetkové) pomery, dané napr. jeho fyzickým stavom, nadaním, množstvom získaných vedomostí a pracovnými skúsenosťami. V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že súd vychádzal z týchto zákonných kritérií pri určovaní výšky výživného. V priebehu konania zo strany otca neboli tvrdené a predložené relevantné dôkazy preukazujúce neschopnosť otca dosahovať príjem. Ako to vyplýva z verejne dostupných registrov, otec maloletého je advokát a správca konkurznej podstaty. Je potrebné vychádzať z toho, že je v schopnostiach a možnostiach otca plniť výživné v súdom určenej výške. Ak je v možnostiach a schopnostiach otca prispievať na výživu dcéry 200 Eur mesačne, nie je dôvod domnievať sa, že v prípade Kamila Štefana by nebolo v jeho možnostiach platiť výživné vo výške 150 Eur mesačne. Otec v podanom odvolaní namieta nesprávny právny záver súdu prvej inštancie, pokiaľ určil dlžné výživné vo výške 2.260 Eur za obdobie od 28. novembra 2017 do 8. februára 2019 z dôvodu, že nezohľadnil, že v rozhodnom období platil stavebné sporenie, stravovanie v školskej jedálni, náklady spojené s pobytom syna v školskej družine, poplatky za Základnú umeleckú školu, zakupoval školské potreby, výstroj na telesnú výchovu. Súd nezohľadnil, že maloletý má u otca oblečenie, zariadenú izbu, hračky, školské potreby, DVD, knihy, televízor, hudobnú vežu. Odvolací súd konštatoval, že otec úhradu týchto výdavkov (stravné, ŠKD, ZUŠ) v konaní nezdokladoval. Vo vzťahu k sporeniu je potrebné poukázať na spotrebný charakter výživného a tvorba úspor tento charakter nespĺňa, rovnako ako zariadenie detskej izby. Za takejto situácie sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvej inštancie.

6. Otec vo svojom odvolaní napadol výrok o styku. Mal za to, že vhodnejším riešením je, aby si syna vyzdvihol priamo v škole, nie v mieste bydliska matky. Ako to vyplýva z vykonaného dokazovania, maloletý Kamil Štefan je v školskom roku 2019/20 žiakom 6. ročníka ZŠ, t. j. 2. stupňa základného vzdelávania. Nie je štandardné, aby žiak 6. ročníka chodil do školského klubu detí po vyučovaní, kde by počkal na príchod otca. Vzhľadom na často meniaci sa rozvrh hodín taktiež nie je možné určiť pevne stanovený čas, kedy by si otec syna vyzdvihol v škole po skončení vyučovania. Preto odvolací súd potvrdil aj výrok o styku otca s maloletým.

7. Otec mal za to, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, pokiaľ mu uložil povinnosť uhradiť polovicu nákladov na znalecké dokazovanie argumentujúc tým, že v konaní poukazoval na neúčelnosť nariadenia kontrolného znaleckého dokazovania. Vo vzťahu k potrebe ďalšieho znaleckého dokazovania, ktoré v konaní nariadil súd prvej inštancie, odvolací súd konštatoval, že v danej veci bolo v záujme maloletého, ako aj oboch rodičov, vykonať toto dokazovanie. Práve znalec, odborník z odboru detskej klinickej psychológie vykonal vyšetrenie zúčastnených strán v snahe čo najlepšie odporučiť rozhodnutie súdu najmä s ohľadom na rozsiahly rodičovský konflikt, ktorý sa v priebehu konania naďalej rozvíjal. Práve preto znalecký posudok bol dôležitým dôkazom vo veci a podkladom pre vyriešenie otázky zverenia dieťaťa do osobnej starostlivosti. V tomto prípade nie je možné vychádzať zo zásady úspechu v

konaní ale z komplexného hodnotenia výsledkov vykonaného dokazovania. Preto odvolací súd mal za to, že je spravodlivé, aby znášali náklady na vykonanie znaleckého dokazovania obaja rodičia.

8. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok v napadnutých výrokoch potvrdil postupom podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny, vrátane správneho výroku o trovách konania. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 52 CMP.

9. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal otec dovolanie (ďalej aj ako „dovolanie otca“) z dôvodov podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP a žiadal, aby v súlade s ustanovením § 449 ods. 1 CSP dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a aby v súlade s ustanovením § 449 ods. 2 CSP zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie a v súlade s ustanovením § 450 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Otec namietal, že mu súd prvej inštancie ako aj odvolací súd svojim postupom znemožnili, aby ako strana v konaní uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Namietanú vadu zmätočnosti videl otec vo viacerých skutočnostiach. Podľa otca rozsudok súdu prvej inštancie aj rozsudok odvolacieho súdu sú nepreskúmateľné, nepresvedčivé a nejasné, rovnako nepreskúmateľným a nejasným spôsobom mala byť určená výška výživného na maloletého, otec poukázal na viaceré skutočnosti, ktoré podľa jeho názoru nesprávne či neúplne vyhodnotil odvolací súd, prípadne súd prvej inštancie, poukázal vo všeobecnej rovine na skutočnosť, že oba súdy nevyhodnotili viaceré jeho dôkazy, niektoré dôkazy úmyselne vyhodnocovali v jeho neprospech, prípadne nezdôvodnili, prečo sa niektorými jeho dôkazmi nezaoberali. Podľa otca vo výroku rozsudku súdu prvej inštancie tiež chýba výrok, ktorým by súd prvej inštancie zamietol v prevyšujúcej časti návrh matky na určenie sumy výživného vo výške 300 eur, keď súd určil sumu výživného na maloletého vo výške 150 eur. Podľa názoru otca je preto celé konanie zaťažené vadou, ktorá je porušením jeho práva na spravodlivý proces. Otec tiež poukázal na neobjektívne a tendenčné rozhodovanie oboch súdov.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ustanovenie § 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (ustanovenie § 427 ods. 1 CSP) otec, v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (ustanovenie § 424 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 443 CSP) a dospel k záveru po preskúmaní prípustnosti dovolania, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

11. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie naďalej nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

12. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (ustanovenie § 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (ustanovenie § 428 CSP). Dovolanie prípustné podľa ustanovenia § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (ustanovenie § 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ustanovenie § 431 ods. 2 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Naďalej pritom platí, že pre záver o prípustnosti dovolania z dôvodu zmätočnosti nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu

sp. zn. 1 Cdo 127/2012, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 29/2016, 4 Cdo 133/2015, 5 Cdo 467/2014, 6 Cdo 5/2014, 7 Cdo 7/2016, 8 Cdo 450/2015).

13. V danom prípade dovolateľ uplatnil dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP z dôvodu, že rozhodnutia súdov nižších inštancií sú nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné, že oba sudy nevyhodnotili viaceré jeho dôkazy, niektoré dôkazy úmyselne vyhodnocovali v jeho neprospech, prípadne nezdôvodnili, prečo sa niektorými jeho dôkazmi nezaoberali. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

14. Podľa dovolacieho súdu z obsahu odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že toto rozhodnutie, ktorým odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňa kritériá odôvodnenia súdneho rozhodnutia vymedzené v uvedenom ustanovení a odvolací súd nad rámec týchto kritérií v odôvodnení svojho rozhodnutia tiež vysvetlil, prečo jednotlivé odvolacie námietky nepovažuje za dôvodné. Adresne k námietkam otca procesnej povahy dovolací súd uvádza, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania na to, aby bol v konaní úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/2004) a aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), pričom jeho doplňujúca argumentácia sa nedostala do rozporu s pravidlami elementárnej logiky ani s argumentáciou z potvrdzovaného rozsudku súdu prvej inštancie (kedy by na porušenie práva na spravodlivé súdne konanie nenáležitým odôvodnením produktu rozhodovacej činnosti súdu usúdiť šlo). Nešlo preto prijať ani názor, podľa ktorého by k porušeniu práva otca na spravodlivý súdny proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP malo prísť nenáležitým (nedostatočným) odôvodnením rozhodnutia (primárne odvolacieho a sprostredkovane cezeň i prvoinštančného súdu). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, keď z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejme všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti, objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

15. Pokiaľ otec namietal, že vo výroku rozsudku súdu prvej inštancie chýba výrok, ktorým by súd prvej inštancie zamietol v prevyšujúcej časti návrh matky na určenie sumy výživného vo výške 300 eur, keď súd určil sumu výživného na maloletého vo výške 150 eur, k tomu dovolací súd uvádza, že takúto povinnosť súd prvej inštancie nemal, keď ten rozhodoval o výške výživného na maloletého a nie o žalobe na plnenie. Súd prvej inštancie má povinnosť výživné určiť, nie rozhodovať o sume uplatneného nároku.

16. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie otca nie je podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP prípustné. Za procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd v spojení so súdom prvej inštancie neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Dovolací súd preto dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP.

17. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa ustanovenia § 52 CMP v spojení s ustanovením § 451 ods. 3 CSP tak, že žiadnemu z účastníkov konania nepriznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

18. Toto rozhodnutie prijal senát dovolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.